

Daniels bok – etthundratjugotvå

Sanningens uppenbarelse: en vandring genom Daniel 11 och skakningen av Guds folk

Jeff Pippenger

2024-03-07

När ljuset över Daniel kapitel elva, verserna fyrtio till fyrtiofem, förseglades upp vid ändens tid år 1989, gav sanningens fiender upphov till ett motstånd som gjorde det möjligt för Gud att uppenbara sanningar till försvar för de grundläggande premisserna i det avsnitt i Daniels bok som därefter blev föremålet för och fokus för Satans angrepp. Denna strid om sanning och villfarelse i den historien användes av den Helige Ande för att identifiera vissa profetiska regler som ytterligare skulle öka den kunskap som hade förseglats upp och som därefter skulle pröva den sista generationen i jordens historia. Vi har behandlat ”trefaldiga tillämpningar av profetian” och identifierat dessa tillämpningar som en primär regel som uppenbarades genom den motståndsprocess som Satan framställde under de gångna dagarna. Denna omstridda process betecknas av syster White som ”omskakningen”.

”Jag hänvisades till Guds försyn bland Hans folk och fick se att varje prövning genom den förädlande, renande processen över dem som bekänner sig vara kristna bevisar att somliga är slagg. Det fina guldets framträder inte alltid. I varje religiös kris är det några som faller under frestelsen. Guds skakning blåser bort skaror såsom torra löv. Vålstånd förökar en mängd bekännare. Motgång rensar ut dem ur församlingen. Som klass är deras andar inte ståndaktiga inför Gud. De går ut från oss därför att de inte är av oss; ty när bedrövelse eller förföljelse uppstår för ordets skull, tar många anstöt.” Testimonies, band 4, 89.

”Omskakningen” framkallas när sanningen öppnas av Lejonet av Juda stam och därefter förs fram.

”Jag frågade efter betydelsen av den skakning jag hade sett och fick se att den skulle orsakas av det raka vittnesbördet, framkallat genom den Sanna Vittnets råd till laodicéerna. Detta kommer att verka på mottagarens hjärta och leda honom att upphöja baneret och framföra den raka sanningen. Somliga kommer inte att tåla detta raka vittnesbörd. De kommer att resa sig upp emot det, och det är detta som kommer att orsaka en skakning bland Guds folk.” Early Writings, 271.

Införandet av ”sanning” orsakar alltid en omskakning, och den sanning som blev avförseglad år 1989 gjorde just detta. En av fördelarna med det motstånd som riktades mot sanningen var utvecklingen av en uppsättning regler för att fastställa kunskapens tillväxt under de år som följde efter 1989. Utvecklingen av dessa regler löper parallellt med utvecklingen av en uppsättning regler under milleriternas period. Alla de trefaldiga tillämpningarna av Bibelns profetior bidrar till klarheten beträffande de sista dagarnas händelser.

Roms och Babylons trefaldiga tillämpningar fastställer förhållandet mellan kvinnan och det vilddjur som hon rider på och härskar över under söndagslagskrisens historia, vilken också är

historien om Guds verkställande dom över skökan Babylon.

De trefaldiga tillämpningarna av ”budbäraren som bereder vägen för Förbundets Budbärare”, och även av ”Elia”, identifierar verket och budskapet i de två tidsperioder som åskådliggör nådatidens avslutning i de sista dagarna. Den första perioden börjar med den första rösten i

Uppenbarelseboken kapitel arton, vilken representerar början av den undersökande domen över de levande för laodiceisk adventism, och den sista perioden börjar med den andra rösten i Uppenbarelseboken kapitel arton, vilken representerar den verkställande domen över skökan Babylon.

De trefaldiga tillämpningarna av Rom och Babylon representerar den yttre historien för Guds folk i den sista tiden, medan den trefaldiga tillämpningen av Elia och budbäraren som bereder vägen representerar den inre historien för Guds folk i den sista tiden. Den trefaldiga tillämpningen av de tre ve-ropen identifierar det budskap som löper genom båda perioderna, vilka tillsammans representerar domens avslutande skede, som börjar med Guds hus och därefter över dem som står utanför Guds hus. De tre ve-ropen identifierar att islam är den sena regnets budskap, och även det domsredskap som Gud använder mot dem som påtvingar hela mänskligheten tillbedjan av solen. Domens avslutning representerar ”Guds hämnads dagar”, både över Hans avfälliga kyrka och över de ogudaktiga utanför Hans kyrka.

När Jesus först började sin tjänst i församlingen i Nasaret använde Han Jesajas sextioförsta kapitel för att definiera sin tjänst, sitt budskap och sitt verk, vilket innefattade angivandet av tiden för Guds hämnd. Hans tjänst, budskap och verk förebildade de etthundrafyrtiofyra tusens tjänst, budskap och verk, ty de följer profetiskt Lammet varthelst det går.

Herren Guds Ande är över mig, ty Herren har smört mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka; han har sänt mig att förbinda dem som har förkrossade hjärtan, att utropa frihet för de fångna och öppnande av fängelset för dem som är bundna; att förkunna ett nådens år från Herren och vår Guds hämnad dag; att trösta alla sörjande; att bereda åt dem som sörjer i Sion, att ge dem skönhet i stället för aska, glädjens olja i stället för sorg, lovsångens dräkt i stället för modlöshetens ande; för att de må kallas rättfärdighetens terebinter, Herrens plantering, så att han må bli förhärligad. Och de skall bygga upp de gamla ruinerna, de skall åter resa upp de forna ödeläggelserna, och de skall återställa de ödelagda städerna, många släktleds förödelser. Och främlingar skall stå och föda era hjordar, och utlänningars söner skall vara era åkermän och vingårdsmästare. Men ni skall kallas Herrens präster; man skall nämna er vår Guds tjänare. Hednafolkens rikedomar skall ni äta, och över deras härlighet skall ni berömma er. Jesaja 61:1–6.

Jesus smordes vid sitt dop, och detta vägmärke förebildar den 11 september 2001, då den helige Andes smörjelse började sänka sig över dem som insåg att den sena regnets utgjutelse i de sista dagarna hade förebildats genom milleriternas historia, vilka var de urgamla ruiner som de etthundrafyrtiofyra tusen skulle bygga upp igen, när de väl hade återvänt till Jeremias gamla stigar.

Budskapet om Kristi rättfärdighet från upproret 1888 blev åter närvarande sanning, och budskapet från upproret 1888 var de glada tidningarna som har makt att förbinda förkrossade hjärtan, men

som är maktlösa att öppna de hårda hjärtana hos dem som har ögon att se men inte förnimmer, och som har öron att höra men inte förstår. Budskapet om Kristi rättfärdighet från upproret 1888 var också budskapet till Laodicea, vilket då åter kom för att öppna fängelsedörren för dem som var fångna i synd genom den Ende som har makt att öppna de dörrar som ingen människa kan öppna och stänga de dörrar som ingen människa kan stänga.

Den 11 september 2001 skulle de som skulle frambära dessa glada budskap också förkunna Herrens välbehagliga år och Guds hämnds dag. Herrens välbehagliga år började också vid den tiden, och Han är fullt villig att ta emot en laodiceisk människas omvändelse, till dess att Guds hämnds dag inträffar i samband med den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna. Då kommer Hans hämnd att uppenbaras över en församling som vägrade att känna sin hemsökelses tid, och samtidigt börjar den fortskridande domen över skökan Babylon.

På dagen för hans välbehag lovar han att trösta alla som sörjer, och de som sörjer i Jerusalem framställs i Heseziel, kapitel nio. Deras tröst åstadkoms av Hjälparen genom mottagandet av budskapet om det sena regnet, vilket då utgjuts över dem. Men endast om de känner igen regnet. När de väl äger Hjälparen och fullgör verket att bygga upp de gamla ödeplatserna genom metoden ”rad på rad”, vilket i avsnittet hos Jesaja illustreras som verket att lägga den profetiska linje som representerar den heliga historiens ödeläggelse ovanpå en annan profetisk linje som åskådliggör en ödeläggelse, då upprättar de många släktleds ödeläggelser. Då skall ”främlingarna” svara dem som sörjer, vilka upphöjs som ett baner för att främlingarna skall se.

Kristi förkunnelse om sitt verk och sin tjänst, sådan den framställs i Jesaja kapitel sextioett, är de hundra fyrtiofyratusendes verk och tjänst. Detta verk har åskådliggjorts i de heliga reformrörelserna, och år 1989 inträffade ändens tid, vilken alla de föregående ”ändens tiderna” hade förebådat. Liksom en vers, Daniel kapitel åtta, vers fjorton, identifierades som grundvalen och den centrala pelaren i den milleritiska rörelsen, så är den vers som utgör grundvalen och den centrala pelaren i Future for America-rörelsen Daniel kapitel elva, vers fyrtyo. För milleriterna framställdes den centrala pelarens ljus som ljuset från synen vid floden Ulai, och för Future for America-rörelsen framställdes den centrala pelarens ljus som ljuset från synen vid floden Hiddekel.

”Det ljus som Daniel mottog från Gud gavs särskilt för dessa sista dagar. De syner som han såg vid Ulajs och Hiddekelns stränder, de stora floderna i Shinar, håller nu på att gå i uppfyllelse, och alla de händelser som förutsagts skall snart inträffa.” Testimonies to Ministers, 112.

Ljuset från båda de syner som representeras av de två floderna är sammanbundet och går i uppfyllelse i de sista dagarna. Deras ömsesidiga ”länk” representerar föreningen av det mänskliga och det gudomliga, vilket är det budskap som syster White upprepade gånger identifierar som Kristi budskap i det sammanhang där mänskligheten, förenad med gudomligheten, inte syndar. De två floderna representerar just denna förbindelse.

”Ingenting mindre än fullkomlig lydnad kan motsvara måttet för Guds krav. Han har inte lämnat sina krav obestämda. Han har inte ålagt något som inte är nödvändigt för att bringa människan i harmoni med honom. Vi ska visa syndare hans karaktärsideal och leda dem till Kristus, genom vars nåd allena detta ideal kan uppnås.

”Frälsaren tog på sig mänsklighetens svagheter och levde ett syndfritt liv, för att människor inte skulle behöva frukta att de på grund av den mänskliga naturens svaghet inte kunde segra. Kristus kom för att göra oss till ”delaktiga av gudomlig natur”, och hans liv förkunnar att mänskligheten, förenad med gudomligheten, inte begår synd.

”Frälsaren övervann för att visa människan hur hon kan övervinna. Alla Satans frestelser mötte Kristus med Guds ord. Genom att förtrösta på Guds löften fick han kraft att lyda Guds bud, och frestaren kunde inte vinna någon fördel. På varje frestelse var hans svar: ’Det står skrivet.’ Så har Gud gett oss sitt ord, med vilket vi kan stå emot det onda. Oerhört stora och dyrbara löften har getts åt oss, för att vi genom dem skulle ’få del av gudomlig natur, sedan ni kommit undan det fördärv som på grund av begäret finns i världen.’ 2 Petrusbrevet 1:4.

Säg till den frestade att inte se på omständigheterna, på det egna jagets svaghet eller på frestelsens makt, utan på kraften i Guds ord. Hela dess styrka är vår. ”Ditt ord”, säger psalmisten, ”har jag gömt i mitt hjärta, för att jag inte skall synda mot dig.” ”Genom dina läppars ord har jag bevarat mig från fördärvarens stigar.” Psalm 119:11; 17:4. The Ministry of Healing, 181.

Kunskapens tillväxt år 1798 och år 1989 representerade en avförsegling av Guds profetiska ord. Hans ord förser med kraft att övervinna såsom Han övervann, och ”Hans liv förkunnar att mänskligheten, förenad med gudomligheten, inte begår synd.” Synen vid floden Ulai är marah-synen av Hans framträdande, vilken representeras av profetian om de två tusen tre hundra dagarna. Synen vid floden Hiddekel är chazon-synen av den profetiska historien, vilken representeras av profetian om de två tusen fem hundra tjugo åren. Marah-synen representerar gudomlighet och chazon-synen representerar mänsklighet.

Båda floderna i det forntida Sinear, vilka är Ulai och Hiddekel, eller det som i dag är känt som Tigris och Eufrat, förenas slutligen med vattenvägen Shatt al-Arab i södra Irak, och Shatt al-Arab mynnar därefter ut i Persiska viken. Jesus använder det fysiska och naturliga för att representera det andliga, och de syner som är förbundna med de två floderna, vilka nu håller på att gå i uppfyllelse, representerar en förbindelse mellan det mänskliga och det gudomliga som sker när de når slutet av sin färd mot havet. Denna sanning fastslås i inledningen till de två profetior som representeras av de två synerna i Daniel kapitel åtta, verserna tretton och fjorton. Den ena synen är frågan, den andra är svaret, och logiskt sett kan de inte skiljas åt.

Synen om mänskligheten, som identifierar nedtrampandet av helgedomen och härskaran, började år 677 f.Kr., och synen om gudomligheten, som identifierar Kristi framträdande, började år 457 f.Kr. Sambandet mellan gudomlighet och mänsklighet representeras av de tvåhundra tjugo åren, som förbinder de två utgångspunkterna för de två synerna. Tvåhundra tjugo är en symbol för ”sammanlänkningen av mänskligheten med gudomligheten” och representeras också av sambandet mellan kunskapens ökning vid ändens tid år 1798 och kunskapens ökning vid ändens tid år 1989.

Det formaliserade budskap som härrörde från kunskapens ökning år 1798 framlades först av Miller år 1831 (och därefter i tidningen Vermont Telegraph år 1833). 1831 infaller tvåhundra tjugo år efter utgivningen av King James Bible år 1611. King James Bible utgjorde ett tvåfaldigt dokument av

Gamla och Nya testamentet. Början och slutet på de tvåhundra-tjugio åren ”sammanlänkade” en gudomlig publikation med en mänsklig publikation. Den mänskliga publikationens information härleddes från det gudomliga ljus som avförseglades vid ändens tid år 1798 och sedan formaliserades genom arbetet av ett mänskligt redskap, som hade börjat publicera det år 1831. Det var en gudomlig publikation, med ett gudomligt förseglat budskap, som därefter avförseglades av mänskligheten och sedan framlades genom ett mänskligt redskap. Det hebreiska ord som i Guds ord översätts med ”publicera” betyder att ropa ut till att ropa, vara ryktbar, gäst, inbjuda, nämna, (ge) namn, predika, förkunna, uttala, publicera. Miller började publicera sitt budskap år 1831, och sedan, år 1833, publicerades det bokstavligen i Vermont Telegraph.

Det formaliserade budskap som härrörde från kunskapens tillväxt år 1989 publicerades först år 1996 (i tidskriften The Time of the End), tvåhundra-tjugio år efter publiceringen av de två heliga dokument som är kända som Självständighetsförklaringen år 1776 (och därefter Förenade staternas konstitution) år 1789. Början och slutet på de tvåhundra-tjugio åren sammanlänkar gudomlighet med mänsklighet, och detta sker genom publiceringen av de två gudomliga dokumenten, med början år 1776. När Daniels bok avförseglades vid ändens tid år 1989, publicerades det formaliserade budskapet, som hade tillkommit genom arbetet av ett mänskligt redskap, år 1996. Följden var en gudomlig publicering, därefter ett avförseglande, och sedan en mänsklig publicering.

I båda ändetiderna identifieras sanningens tre steg. De börjar båda med en gudomlig publikation som det första steget, och en mänsklig publikation som förklarar ett gudomligt budskap är det sista steget. Det mellersta steget är när Lejonet av Juda stam öppnar det gudomliga budskapet för just den historien och därefter utväljer ett mänskligt redskap att samla upp det ljus som öppnades ur det gudomliga dokumentet. När öppnandet sker, manifesteras uppror av de ogudaktiga, som inte förstår kunskapens tillväxt. Således representeras en gudomlig publikation av den första bokstaven i det hebreiska alfabetet, kunskapens tillväxt representeras av den trettonde bokstaven där uppror manifesteras, och den mänskliga publikationen av det särskilda gudomliga budskapet för den historien är den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet, och tillsammans betyder de tre bokstäverna ”sanning”.

Synerna vid floderna Ulai och Hiddekel, som nu håller på att uppfyllas, visar att kunskapens tillväxt från båda floderna under de sista dagarna förenas för att bevisa att gudomlighet förenad med mänsklighet inte syndar. Daniel mottog den syn som framställer Kristi uppenbarelse vid slutet av den tvåtusentrehundraåriga profetian år 1844, när han befann sig vid floden Ulai.

Och jag såg i en syn; och det skedde, när jag såg, att jag var i Susa, i borgen, som ligger i provinsen Elam; och jag såg i en syn, och jag var vid floden Ulai. Daniel 8:2.

Daniel mottog den syn som representerar synen om tvåtusenfemhundra-tjugio år av profetisk historia vid floden Hiddekel.

Och på tjugofjärde dagen i första månaden, medan jag var vid sidan av den stora floden, som är Hiddekel. Daniel 10:4.

Därefter angav Gabriel syftet med chazon-synen vid floden Hiddekel i vers fjorton.

Nu har jag kommit för att ge dig insikt om vad som skall vederfaras ditt folk i de yttersta dagarna; ty synen avser ännu många dagar. Daniel 10:14.

Synen som gavs vid floden Ulai identifierar Kristi ”uppenbarelse” (gudomlighet), då Han plötsligt kom till sitt tempel den 22 oktober 1844. Den framställde ”gudomligheten” som på detta datum trädde in i milleriterna tempel (mänsklighet), för Försoningsdagen, vilket innebär dagen för ”at-one-ment”, representerar föreningen av gudomlighet med mänsklighet. Synen som gavs vid floden Hiddekel identifierar vad som skall vederfaras Guds folk (mänsklighet) i de yttersta dagarna.

Början på synen om ”utseendet” var år 457 f.Kr. Tvåhundra-tjugo år efter den profetiska period som identifierar nedtrampandet av helgedomen och hären, vilken började år 677 f.Kr. Slutet på de tvåhundra-tjugo år som var sammanlänkade vid de båda synernas utgångspunkt markerades av den Underbare Räknaaren, som också är den Underbare Språkvetaren i Habackuk 2:20.

Men Herren är i sitt heliga tempel; må hela jorden tåga inför honom. Habackuk 2:20.

Förbindelsen mellan mänsklighet och gudomlighet, som i begynnelsen representerades av de båda profetiornas utgångspunkter, identifierades vid deras gemensamma slutpunkter genom det kapitel och den vers som beskrev hur gudomligheten plötsligt kom in i det tempel som Han hade uppfört under de fyrtiosex år som började vid ändens tid år 1798 och slutade fyrtiosex år senare, den 22 oktober 1844.

Vet ni inte att ni är Guds tempel och att Guds Ande bor i er? Om någon fördärvar Guds tempel, skall Gud fördärva honom; ty Guds tempel är heligt, och det templet är ni. 1 Korinthierbrevet 3:16, 17.

Den 22 oktober 1844 identifierade Habackuk, i överensstämmelse med synen om ”uppenbarelsen”, att Herren var i sitt heliga tempel. Han hade återuppbyggt det tempel som hade blivit förstört och nedtrampat i tvåtusen femhundra-tjugo år, på fyrtiosex år.

Och tala till honom och säg: Så säger Herren Sebaot: Se, mannen vars namn är Telningen; han skall skjuta upp från sin plats, och han skall bygga Herrens tempel. Ja, han skall bygga Herrens tempel; och han skall bära härligheten och sitta och råda på sin tron, och han skall vara präst på sin tron; och fridens rådslut skall vara mellan dem båda. Och kronorna skall tillhöra Helem och Tobia och Jedaja och Hen, Sefanjas son, till en åminnelse i Herrens tempel. Och de som är långt borta skall komma och bygga på Herrens tempel, och ni skall inse att Herren Sebaot har sänt mig till er. Och detta skall ske, om ni hör Herrens, er Guds, röst och noggrant lyder den. Sakarja 6:12–15.

I Johannes 2:20, efter att Kristus hade renat templet, vilket enligt syster White var en uppfyllelse av Malaki kapitel tre, liksom den 22 oktober 1844, kom förbundets budbärare plötsligt till sitt tempel.

Jesus svarade och sade till dem: Riv ned detta tempel, så skall jag på tre dagar resa upp det. Då sade judarna: I fyrtiosex år har detta tempel byggts, och du skall resa upp det på tre dagar? Men han talade om sin kropps tempel. Joh. 2:19–20.

Som en uppfyllelse av Malaki kapitel tre kom Kristus plötsligt till sitt tempel när han renade templet i början av sin tjänst i Johannes kapitel två, vilket förebildade den 22 oktober 1844. Tempelreningen genom Kristus i Johannes kapitel två och den 22 oktober 1844 var en uppfyllelse av Malaki kapitel tre. I Johannes kapitel TVÅ och vers TJUGO får vi veta att det mänskliga templet hade blivit uppfört på fyrtiosex år, och det gudomliga templet upprestes på tre dagar. Det mänskliga templet blir Habackuks ”heliga tempel” först när gudomligheten plötsligt kommer in i det, såsom skedde den 22 oktober 1844, ty gudomlighet förenad med mänsklighet syndar inte. Synerna om Shinars två stora floder representerar sanningen att mänsklighet förenad med gudomlighet inte syndar.

Vi kommer att fortsätta vår behandling av vers fyrtio i Daniel kapitel elva i nästa artikel.

Också ni, såsom levande stenar, blir uppbyggda till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer som är välbehagliga för Gud genom Jesus Kristus. 1 Petrusbrevet 2:5.